

jeg ikke vilde have nogen anden Maade at realisere saadanne Obligationer paa end ved at sælge dem ved offentlig Auction, og da, mine Herrer, maa det erkjendes at være meget tvivlsomt, om de vilde kunne udbringes til deres fulde paalydende Beløb — saaledes som Forslaget angiver, at de skulle tages — selv om de kun lyde paa 1,000 Rdl. pr. Td. Hartkorn. Jeg troer ved disse Bemærkninger tilstrækkelig at have godtgjort, at private Prioritetsobligationer paa ingen Maade kunne siges at være noget hensigtsmæssigt Værdipapir som Depositum for Statens Oppebørsler. Jeg skal dertil føie den Bemærkning, at det forekommer mig, at det ærede Medlem har seet formeget paa den absolute Værdi og paa den Urimelighed, der ganske vist fremkommer ved de Bestemmelser, der indeholdes i Forordningen 8de Juli 1840, men derimod deels har ladet det mangle paa Hensyn til en mulig Realisation, deels ikke har seet hen til den historiske Sammenhæng, i hvilke Bestemmelserne i Forordningen 1840 ere komne frem; thi det er ganske sikkert, at man saae, at det var en Urimelighed, men ikke desto mindre kom Bestemmelsen ind, og Urimeligheden var ikke mindre dengang, end den nu er. Denne Bestemmelse fremkom som et Slags Compromis mellem den jydsk og roeskildte Stændersamling og den kongelige Commissarius, hvorimod den ikke fandtes i det oprindelige Udkast, som blev forelagt. Bestemmelsen blev indsat af den jydsk Stændersamling, og ved et Compromis i Roskilde blev den, idet man var sig fuldt bevidst, at det var Noget, som ikke let vilde finde Anvendelse, indført i Loven med Commissariis Samtykke, skjøndt han hidtil bestemt havde holdt paa, at man ikke kunde bruge Prioritetsobligationer til den paastaede Brug. Denne Bestemmelse har derfor heller ikke haft nogen som helst praktisk Virkning, idet det forholdsvis er Faa, der have ønsket at stille disse Obligationer som Sikkerhed — og ganske vist have de heller ikke ret vel kunnet gjøre det —; men Overbeviisningen om, at det er et Depositum, som ikke bør antages og ikke bør paatvinges Administrationen, er endnu saa levende hos hele Administrationen, at jeg, der i anden Anledning har søgt Oplysning om

Forholdet med disse Sikkerhedsstillelser, har fra samtlige Autoriteter eenstemmig modtaget den Bæstbed, at man maatte fraraade overhovedet at udvide denne Tilladelse; snarere maatte man ved en Revision af de Bestemmelser, som gave Anledning til, at jeg har søgt disse Oplysninger, komme til aldeles at nægte at modtage disse Papirer. Disse Oplysninger har jeg, som allerede antydet, søgt i Anledning af, at det vel var mig klart, at de Bestemmelser om dette Forhold, som indeholdtes i Fdn. 8de Juli 1840, i det Hele trængte til Forandring; de ere i flere Henseender mere indskrænkende, end jeg anseer nødvendigt for Statens Sikkerhed, idet de navnlig kun tillade at modtage et enkelt Papir eller ialfald dermed meget beslægtede Papirer; og hvormeget det end kunde være i Statskassens Interesse at holde fast paa den Bestemmelse, at det skal være alene 4 pCt. kongelige Obligationer eller andre kongelige Obligationer i Forhold til den Rente, de give, har jeg dog maattet erkjende, at dette maaskee paalægger for store Byrder, der ikke ere mottværede ved Hensynet til Statens Sikkerhed, der i dette Tilfælde maa være det Overveiende. Jeg seer saaledes ikke nogen som helst fornuftig Grund til at udelukke andre Børs-papirer, som have en nogenlunde fast Cours, med hvilke Regjeringen fører Tilsyn, og som ialfald kunne realiseres, naar paafordres; jeg seer ingen Grund til, at disse ikke skulde benyttes til Sikkerhedsstillelse, om end ikke til deres paalydende Beløb, saa dog ialfald til en rimelig Cours. Det er efter min Mening ikke blot billigt, at man ikke paalægger Regnskabsførerne større Forpligtelser end nødvendigt af Hensyn til Diemedet, men tillige ligefrem i Administrationens Interesse; thi derved bliver man naturligvis mere indskrænket i Valget af de Mænd, som maaskee maatte anses bedst skikede til at overtage Pladsen. Det er altaa min Hensigt at arbejde videre paa en Revision af Forordningen af 8de Juli 1840, men det troer jeg vil fremgaae af, hvad jeg har sagt, at den neppe vil komme til at gaae i den Retning som det her foreliggende Forslag. Dette er mine Grunde til at fraraade Forslaget og til, at jeg ialfald ikke kan tiltræde det.